

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

12 ноември 2015 година *

„Преюдициално запитване — Сближаване на законодателствата — Интелектуална собственост — Авторско право и сродни права — Директива 2001/29/ЕО — Изключително право на възпроизвеждане — Изключения и ограничения — Член 5, параграф 2, букви а) и б) — Изключение за репрографски цели — Изключение за копиране за лично ползване — Изискване за последователност при прилагането на изключенията — Понятие за справедливо обезщетение — Събиране на възнаграждение върху многофункционалните принтери на основание на справедливото обезщетение — Пропорционално възнаграждение — Фиксирано възнаграждение — Кумулиране на фиксирано и пропорционално възнаграждение — Начин на изчисляване — Лица, на които се дължи справедливото обезщетение — Автори и издатели — Нотни листове“

По дело C-572/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour d'appel de Брюксел (Белгия) с акт от 23 октомври 2013 г., постъпил в Съда на 8 ноември 2013 г., в рамките на производство по дело

Hewlett-Packard Belgium SPRL

срещу

Reprobel SCRL,

в присъствието на:

Epson Europe BV,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan, A. Prechal и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 януари 2015 г.,

* Език на производството: френски.

като има предвид становищата, представени:

- за Hewlett-Packard Belgium SPRL, от Т. van Innis, avocat,
- за Reprobel SCRL, от А. Berenboom, J.-F. Puyraimond, P. Callens, D. De Marez и Т. Baumé, avocats,
- за Epson Europe BV, от В. Van Asbroeck, E. Cottenie и J. Debussche, avocats,
- за белгийското правителство, от J.-C. Halleux и Т. Materne, в качеството на представители, подпомагани от F. de Visscher, avocat,
- за чешкото правителство, от М. Smolek, в качеството на представител,
- за Ирландия, от Е. Creedon, Е. McPhillips и А. Joyce, в качеството на представители, подпомагани от J. Bridgman, BL,
- за австрийското правителство, от С. Pesendorfer, в качеството на представител,
- за полското правителство, от В. Majczyna, в качеството на представител,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes и Т. Rendas, в качеството на представители,
- за финландското правителство, от Н. Leppo, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от J. Hottiaux и J. Samnadda, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 юни 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграф 2, букви а) и б) от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Hewlett-Packard Belgium SPRL (наричано по-нататък „Hewlett-Packard“) и Reprobel SCRL (наричано по-нататък „Reprobel“) по повод сумите, които последното е поискало от Hewlett-Packard и които съответстват на справедливото обезщетение, дължимо на основание на изключенията от правото на възпроизвеждане.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 31, 32, 35 и 37 от Директива 2001/29 гласят следното:

„(31) Трябва да се поддържа справедлив баланс между правата и интересите на различните категории притежатели на права, както и на различните категории притежатели на права и ползватели на закриляни обекти. Съществуващите изключения и ограничения по отношение на правата, както са определени от държавите членки, следва да бъдат преоценени с оглед новата електронна среда. Съществуващите различия в изключенията и ограниченията по отношение на някои ограничени действия имат пряко отрицателно въздействие върху функционирането на вътрешния пазар в областта на авторското право и сродните му права. Такива различия могат да се задълбочат с оглед по-нататъшното развитие на трансграничното използване на произведения и презграничните дейности. За да се гарантира правилното функциониране на вътрешния пазар, такива изключения и ограничения следва да бъдат определяни по-хармонично. Степента на тяхната хармонизация следва да се основава на въздействието им върху безпрепятственото функциониране на вътрешния пазар.

(32) Настоящата директива съдържа изчерпателен списък на изключенията и ограниченията по отношение на правото на възпроизвеждане и правото на публично съобщаване. Някои изключения или ограничения се прилагат само за правото на възпроизвеждане, ако е уместно. Този списък отчита надлежно различните правни традиции на държавите членки, като в същото време цели гарантирането на функциониращ вътрешен пазар. Държавите членки следва да постигнат съгласувано прилагане на тези изключения и ограничения, които ще бъдат оценени при бъдещото преразглеждане на разпоредбите относно прилагането.

[...]

(35) В някои случаи на изключения или ограничения притежателите на права следва да получат справедливо обезщетение, за да бъдат обезщетени в достатъчна степен за използването на произведенията им или на други закриляни обекти. При определянето на формата, на подробните условия и възможното ниво на такова справедливо обезщетение следва да се отчетат конкретните обстоятелства за всеки случай. За оценяване на тези обстоятелства полезен критерий би била потенциалната вреда за притежателите на права, произтичаща от въпросното действие. В случаи, когато притежателите на права вече са получили плащане под друга форма, например като част от лицензионна такса, конкретно или специфично плащане би могло да не се дължи. Нивото на справедливо обезщетение следва изцяло да вземе предвид степента на използване на техническите мерки за защита, определени в настоящата директива. В някои случаи, когато накърняването на титуляря на права е минимално, би могло да не възниква задължение за плащане.

[...]

(37) Съществуващите национални режими в областта на репрографията не създават големи препятствия за вътрешния пазар. На държавите членки трябва да се разреши да предвидят изключение или ограничение по отношение на репрографията“.

4 Съгласно член 2 от Директива 2001/29:

„Държавите членки предвиждат изключителното право да разрешават или забраняват пряко или непряко, временно или постоянно възпроизвеждане по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, изцяло или частично:

- а) за авторите — на техните произведения;
- б) за артистите изпълнители — на фиксирането на техните изпълнения;
- в) за продуценти на звукозаписи — на техните звукозаписи;
- г) за продуцентите — на първото фиксиране на филми, по отношение на оригинала и копията на техните филми;
- д) за радио- и телевизионните организации — за фиксирането на техните излъчвания, независимо дали тези излъчвания са предавани по жичен път или по въздуха, включително чрез кабел или спътник“.

5 Член 5, параграф 2 от Директива 2001/29 гласи:

Държавите членки могат да предвидят изключения или ограничения от правото на възпроизвеждане, предвидено в член 2, в следните случаи:

- а) по отношение на възпроизвеждане върху хартия или друг подобен носител, извършено чрез каквато и да е фотографска техника или някакъв друг процес, който има подобни резултати с изключение на нотни листове, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение;
- б) по отношение на възпроизвеждане върху какъвто и да е носител, извършвано от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение, което отчита прилагането или неприлагането на технически мерки, посочени в член 6 по отношение на съответните произведения или обект;

[...]“.

6 Съгласно член 5, параграф 5 от тази директива:

„Изключенията и ограниченията, предвидени в параграфи 1, 2, 3 и 4, се прилагат само в някои специални случаи, които не засягат нормалното използване на произведението или друг законен обект, и не засягат неоправдано законните интереси на притежателя на права“.

Белгийското право

7 Член 1, параграф 1 от Закона от 30 юни 1994 г. за авторското право и сродните му права (*Moniteur belge* от 27 юли 1994 г., стр. 19297), в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „LDA“), гласи:

„Авторът на литературно или художествено произведение има изключително право пряко или непряко, временно или постоянно, изцяло или отчасти да възпроизвежда това произведение или да разреши неговото възпроизвеждане по какъвто и да е начин или под каквато и да е форма.

[...]“.

8 Член 22, параграф 1 от LDA предвижда:

„Когато производението е правомерно разгласено, авторът не може да забранява:

[...]

4° частичното или цялостно възпроизвеждане на статии или произведения на пластичните изкуства или на кратки фрагменти от други произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител, когато възпроизвеждането се прави за строго лично ползване и не вреди на нормалното използване на производението;

4bis частичното или цялостно възпроизвеждане на статии или произведения на пластичните изкуства или на кратки фрагменти от други произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител, когато възпроизвеждането се прави за онагледяване на учебния процес или за научни изследвания в допустима с оглед на преследваната нетърговска цел степен и не вреди на нормалното използване на производението [...];

5° възпроизвеждането на звукови и аудиовизуални произведения, извършвано и запазено за семейния кръг“.

9 Членове 59—61 от LDA предвиждат:

„Член 59

Авторите и издателите на произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител, имат право на възнаграждение във връзка с тяхното възпроизвеждане, включително при условията, определени в член 22, параграф 1, точки 4 и 4bis [...]

Възнаграждението се плаща от производителя, вносителя или приобретателя в Общността на апарати, позволяващи възпроизвеждането на закриляни произведения при пускането в обращение на тези апарати на територията на страната.

Член 60

Физическите и юридическите лица, които възпроизвеждат произведения, или евентуално, като в този случай първите се освобождават, лицата, които възмездно или безвъзмездно предоставят апарат за възпроизвеждане на разположение на други лица, дължат и пропорционално възнаграждение, определено в зависимост от броя на възпроизведените екземпляри.

Член 61

Кралят определя възнагражденията по членове 59 и 60 с указ след обсъждане в Министерския съвет. Посоченото в член 60 възнаграждение може да бъде адаптирано в зависимост от съответните сектори.

Той определя условията и реда за събиране, разпределяне и контрол на тези възнаграждения, както и в кой момент са дължими.

При спазване на международните договори предвидените в членове 59 и 60 възнаграждения се разпределят поравно между авторите и издателите.

Съгласно условията и реда, които определи, Кралят възлага на дружество — представител на всички дружества за управление на правата, да осигури събирането и разпределянето на възнаграждението“.

- 10 Размерите на фиксираното и на пропорционалното възнаграждение, посочени в членове 59 и 60 от LDA, са определени в членове 2, 4, 8 и 9 от Кралския указ от 30 октомври 1997 г. за възнагражденията на авторите и издателите за копиране за лично ползване или за обучение на произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител (наричан по-нататък „Кралският указ“). Тези членове предвиждат:

„Член 2

§1 Размерът на фиксираното възнаграждение, приложимо за копирните апарати, е:

- 1° [5,01] EUR за копирен апарат с капацитет под 6 копия в минута;
- 2° [18,39] EUR за копирен апарат с капацитет между 6 и 9 копия в минута;
- 3° [60,19] EUR за копирен апарат с капацитет между 10 и 19 копия в минута;
- 4° [195,60] EUR за копирен апарат с капацитет между 20 и 39 копия в минута;
- 5° [324,33] EUR за копирен апарат с капацитет между 40 и 59 копия в минута;
- 6° [810,33] EUR за копирен апарат с капацитет между 60 и 89 копия в минута;
- 7° [1 838,98] EUR за копирен апарат с капацитет над 89 копия в минута.

За определяне на размера на фиксираното възнаграждение се взема предвид скоростта на печат в черно-бяло, в това число за апаратите с цветен печат.

§2. Размерът на фиксираното възнаграждение, приложимо за размножителните машини и печатарските офсет машини за канцеларски нужди, е:

- 1° [324,33] EUR за размножителна машина;
- 2° [810,33] EUR за печатарска офсет машина за канцеларски нужди.

[...]

Член 4

За апаратите, които поддържат няколко от функциите, съответстващи на функциите на апаратите, посочени в членове 2 и 3, размерът на фиксираното възнаграждение е най-високата измежду сумите, предвидени в членове 2 и 3, които могат да се прилагат за съответния интегриран апарат.

[...]

Член 8

При липса на определеното в членове 10—12 съдействие от задълженото лице, пропорционалното възнаграждение се определя в размер на:

- 1° [0,0334] EUR за копие от закриляно произведение;
- 2° [0,0251] EUR за копие от закриляно произведение, възпроизведено с помощта на апарати, използвани от учебно заведение или библиотека.

Сумите по първа алинея се удвояват при цветно възпроизвеждане на закриляни цветни произведения.

Член 9

При оказано съдействие от задълженото лице за събирането на пропорционалното възнаграждение от организацията за колективно управление на авторските права размерът на това възнаграждение се определя на:

- 1° [0,0201] EUR за копие от закриляно произведение;
- 2° [0,0151] EUR за копие от закриляно произведение, възпроизведено с помощта на апарати, използвани от учебно заведение или библиотека.

Сумите по първа алинея се удвояват при цветно възпроизвеждане на закриляни цветни произведения“.

- 11 Посоченото в членове 8 и 9 от Кралския указ съдействие е дефинирано в членове 10—12 от него. Член 10 гласи:

„Задълженото лице е оказало съдействие при събирането на пропорционалното възнаграждение, когато:

- 1° е подало декларацията си за отчетния период пред организацията за колективно управление на авторските права в съответствие с разпоредбите на раздел 3;
- 2° предварително е изплатило на организацията за колективно управление на авторските права към момента на подаване на декларацията пред нея пропорционалното възнаграждение, съответстващо на декларирания брой копия от закриляни произведения, умножени по съответната ставка, посочена в член 9, и;
- 3° а) или по общо съгласие с организацията за колективно управление на авторските права, преди изтичането на срок от 200 работни дни от датата, на която е получена декларацията от тази организацията за колективно управление на авторските права, е оценило изготвените през отчетния период брой копия от закриляни произведения;
- б) или е предоставило необходимата информация за изготвянето на становището по член 14, при условие че организацията за колективно управление на авторските права е поискала становище в съответствие с този член“.

12 Член 26 от Кралския указ предвижда:

„§1. Най-късно в края на втората година от влизане в сила на настоящия указ, а след това на всеки пет години организацията за колективно управление на авторските права или независим орган прави проучване в Белгия на копирането за лично ползване или за обучение на произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител.

§2. Това проучване има по-специално за цел да определи:

- 1° какъв е броят на използваните апарати и как са разпределени те по сектори на дейност;
- 2° какъв е обемът на направените с тези апарати копия и как са разпределени те по сектори на дейност;
- 3° какъв е обемът на копия от закриляни произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител, направени с тези апарати, и как е разпределен този обем по сектори на дейност;
- 4° как е разпределен обемът на копия от закриляни произведения в зависимост от различните категории закриляни произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител;
- 5° бюджета, който задължените лица отделят за възпроизвеждането за лично ползване или за обучение на произведения, инкорпорирани върху графичен или аналогов носител, както и бюджета, който задължените лица отделят за възнаграждението при репрография.

[...]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 13 Hewlett-Packard Belgium внася в Белгия репрографски апарати за професионално и домашно ползване, и по-специално „многофункционални“ апарати, чиято основна функция е отпечатване на документи със скорост, различаваща се в зависимост от качеството на печат.
- 14 Reprobel е организацията за колективно управление на авторските права, на която е възложено събирането и разпределянето на сумите, съответстващи на справедливото обезщетение на основание на изключението за репрографски цели.
- 15 На 16 август 2004 г. Reprobel уведомява Hewlett-Packard, че вследствие извършваната от последното продажба на „многофункционални“ принтери по принцип следва да се заплати такса в размер на 49,20 EUR за всеки отделен принтер.
- 16 Тъй като срещите, организирани между Hewlett-Packard и Reprobel, и разменените между тях писма не водят до постигането на съгласие относно ставката, приложима за тези „многофункционални“ принтери, на 8 март 2010 г. Hewlett-Packard сезира Tribunal de première instance de Bruxelles с иск срещу Reprobel. От една страна, дружеството иска посочената юрисдикция да постанови, че не е било дължимо никакво възнаграждение за принтерите, пуснати от него в продажба, или при условията на евентуалност, че платените от него възнаграждения съответстват на справедливите обезщетения, дължими в приложение на белгийската правна уредба, тълкувана в светлината на Директива 2001/29. От друга страна, то иска Reprobel да бъде осъдена — като за неизпълнение ѝ бъде наложена периодична имуществена санкция от 10 милиона евро — в рамките на годината да извърши проучване в съответствие с член 26 от Кралския указ относно по-специално броя принтери, предмет на

спора, и действителното им използване като апарати за копиране на закриляни произведения, което да сравни това използване с действителното използване на какъвто и да е друг апарат за възпроизвеждане на закриляни произведения.

- 17 На 11 март 2010 г., Reprobel сезира същия съд с искане да осъди Hewlett-Packard да ѝ плати предварително сумата от 1 евро за възнагражденията, които смята, че това дружество дължи по силата на Кралския указ.
- 18 Tribunal de première instance de Bruxelles съединява двете производства.
- 19 С решение от 16 ноември 2012 г. Tribunal de première instance de Bruxelles приема, че член 59, първа алинея и член 61, трета алинея от LDA съответстват на правото на Съюза.
- 20 Hewlett-Packard и Reprobel обжалват това решение пред запитващата юрисдикция.
- 21 Cour d'appel de Bruxelles решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Трябва ли понятието „справедливо обезщетение“ в член 5, параграф 2, букви а) и б) от Директива 2001/29 да се тълкува по различен начин в зависимост от това дали възпроизвеждането върху хартия или друг подобен носител, извършено чрез каквато и да е фотографска техника или някакъв друг процес, който има подобни резултати, е направено от какъвто и да е потребител, или е направено от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер? При утвърдителен отговор, на какви критерии трябва да се основава тази разлика в тълкуването?
- 2) Трябва ли член 5, параграф 2, букви а) и б) от Директива 2001/29 да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки да определят справедливото обезщетение, полагащо се на притежателите на права под формата:
 - а) на фиксирано възнаграждение, плащано от производителя, вносителя или приобретателя в Общността на апарати, позволяващи копирането на закриляни произведения, при пускането на тези апарати в обращение на територията на страната, размерът на което се изчислява единствено в зависимост от скоростта, с която копирната машина може да изготвя определен брой копия в минута, без да е налице друга връзка с евентуално претърпяната от притежателите на права вреда, и
 - б) на пропорционално възнаграждение, определяно единствено от произведението на единичната цена и броя на изготвяните копия, като посоченото пропорционално възнаграждение варира в зависимост от това дали задълженото лице е оказало съдействие или не при събирането на това възнаграждение, чиято тежест се понася от физическите или юридическите лица, които изготвят копия на произведения, или евентуално, вместо тях, от лицата, които възмездно или безвъзмездно предоставят апарат за възпроизвеждане на разположение на други лица.

При отрицателен отговор на този въпрос, кои са релевантните и съгласувани критерии, които държавите членки трябва да приложат, за да може обезщетението да се счита за справедливо и между засегнатите лица да се установи справедлив баланс в съответствие с правото на Съюза?

- 3) Трябва ли член 5, параграф 2, букви а) и б) от Директива 2001/29 да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки да предоставят половината от справедливото обезщетение, полагащо се на притежателите на права, на издателите на произведения, създадени от авторите, без издателите да имат каквото и да било задължение да дадат, макар и непряко, възможност на авторите да се ползват от част от обезщетението, от което са лишени?
- 4) Трябва ли член 5, параграф 2, букви а) и б) от Директива 2001/29 да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки да въвеждат недиференцирана система за събирането на справедливото обезщетение, полагащо се на притежателите на права, под формата на предварително фиксирана компенсация и на сума за изготвено копие, която имплицитно, но със сигурност и отчасти обхваща копирането на нотни листове и непозволеното възпроизвеждане на произведения?“.
- 22 С междинно решение от 7 февруари 2014 г. Cour d'appel de Bruxelles допуска встъпването на Erpson Europe BV в спора в главното производство.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 23 Reprobel и белгийското правителство оспорват допустимостта на въпросите, които се отнасят до тълкуването на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, тъй като според тях исканото тълкуване няма връзка с предмета на спора в главното производство.
- 24 В това отношение съгласно постоянната практика на Съда, в рамките на сътрудничеството между него и юрисдикциите на държавите членки, предвидено в член 267 ДФЕС, само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и трябва да поемат отговорността за последващото му съдебно решаване, могат да преценят — предвид особеностите на всяко дело — както необходимостта от преюдициално решение, за да могат да се произнесат, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 21).
- 25 При положение че въпросите, свързани с правото на Съюза, се ползват с презумпция за релевантност, Съдът може да отхвърли отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение Blanco Pérez и Chao Gómez, C-570/07 и C-571/07, EU:C:2010:300, т. 36 и цитираната съдебна практика).
- 26 Не така стоят обаче нещата в този случай. Всъщност се оказва, че исканото тълкуване се отнася до правото на Съюза и че доколкото приложимото в главното производство справедливо обезщетение се прилага по-специално за физическите лица, които извършват възпроизвеждане за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, не е очевидно, че исканото тълкуване на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство или че е с хипотетично естество.
- 27 От това следва, че преюдициалните въпроси са допустими.

По първия въпрос

- 28 С първия въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива следва да се тълкуват в смисъл, че относно съдържащото се там понятие „справедливо обезщетение“ трябва да се установи разлика в зависимост от това дали възпроизвеждането върху хартия или друг подобен носител чрез каквато и да е фотографска техника или някакъв друг процес, който има подобни резултати, е извършено от какъвто и да е потребител, или от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер.
- 29 Съгласно член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 държавите членки могат да предвидят изключения или ограничения от правото на възпроизвеждане, по отношение на възпроизвеждане върху хартия или друг подобен носител, извършено чрез каквато и да е фотографска техника или някакъв друг процес, който има подобни резултати с изключение на нотни листове, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение (наричано по-нататък „изключението за репрографски цели“).
- 30 Тъй като член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 не уточнява нито за кои ползватели е предназначено предвиденото в нея изключение за репрографски цели, нито целта на посоченото в тази разпоредба възпроизвеждане и дали то се извършва за лично ползване или не, такова изключение трябва да се разбира в смисъл, че засяга всички категории ползватели, в това число физическите лица, независимо от това каква е целта на възпроизвеждането, включително когато то се извършва за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер.
- 31 От своя страна член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 гласи, че държавите членки могат да предвидят такива изключения или ограничения по отношение на възпроизвеждане върху какъвто и да е носител, извършвано от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение (наричано по-нататък „изключението при копиране за лично ползване“).
- 32 Тъй като тази разпоредба изрично посочва, че предвиденото в нея възпроизвеждане се извършва „върху какъвто и да е носител“, тя трябва да се разглежда в смисъл, че се отнася и до възпроизвеждането, извършено върху хартия или друг подобен носител. Освен това, тъй като посочената разпоредба не уточнява за коя техника на възпроизвеждане става въпрос, тя трябва да се разбира в смисъл, че не изключва от приложното си поле възпроизвеждането, извършено чрез каквато и да е фотографска техника или някакъв друг процес, който има подобни резултати.
- 33 От това следва, че приложното поле на разпоредбата, предвиждаща изключението за репрографски цели, и това на разпоредбата, която предвижда изключението при копиране за лично ползване, отчасти се припокриват.
- 34 По-конкретно, макар че възпроизвеждането, извършвано от физически лица за тяхно лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, може да попадне както в обхвата на изключението за репрографски цели, така и в обхвата на изключението при копиране за лично ползване, възпроизвеждането, осъществено от ползватели, които не са физически лица, а също и възпроизвеждането, осъществено от физически лица, но не за лично ползване, или за цели с търговски характер, попада единствено в обхвата на изключението за репрографски цели.

- 35 Що се отнася до изреча „справедливо обезщетение“, в самото начало следва да се отбележи, че Съдът вече е постановил, че понятието „справедливо обезщетение“ по смисъла на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 е самостоятелно понятие на правото на Съюза, което поради това трябва да се тълкува еднакво във всички държави членки, предвидили изключение за копиране за лично ползване (решение Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 37).
- 36 Съдът е постановил също, че справедливото обезщетение трябва непременно да се изчислява въз основа на критерия за вредите, причинени на авторите на закриляни произведения. Всъщност от съображения 35 и 38 от Директива 2001/29 следва, че концепцията за и размерът на справедливото обезщетение са свързани с вредите, които авторът е претърпял в резултат на възпроизвеждането на закриляното му произведение, извършено без негово разрешение. От тази гледна точка трябва да се приеме, че справедливото обезщетение се предоставя като компенсация за претърпените от този автор вреди (вж. в този смисъл решение Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 40 и 42).
- 37 Несъмнено делото, по което е постановено решение Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620), се отнася конкретно до член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29. В това решение обаче Съдът тълкува понятието за справедливо обезщетение, като използва по-специално доводи, изведени от съображение 35 от тази директива, които са валидни за всички предвидени в член 5 изключения, за които се изисква справедливо обезщетение. Ето защо съдебната практика, изведена от това решение, посочена в точка 36 от настоящото решение, трябва *mutatis mutandis* да се счита за релевантна и при тълкуването на член 5, параграф 2, буква а) от тази директива (вж. в този смисъл VG Wort и др., C-457/11—C-460/11, EU:C:2013:426, т. 73 и 77).
- 38 Този извод се потвърждава от довода, изведен от изискването държавите членки да прилагат съгласувано изключенията, които ги обвързват, както следва от последното изречение на съображение 32 от Директива 2001/29.
- 39 Всъщност съгласуваността при прилагането на тези изключения, които отчасти съвпадат, нямаше да може да се осигури, ако държавите членки бяха свободни да определят начина, по който следва да се установи справедливото обезщетение за извършването при едни и същи условия възпроизвеждане, в зависимост единствено от това дали са избрали да предвидят само едното от двете изключения, или и двете, било то едновременно или последователно.
- 40 Въз основа на тези съображения трябва да се провери дали при прилагането на изключението за репрографски цели следва да се провежда разлика — що се отнася до справедливото обезщетение — между, от една страна, възпроизвеждането, извършвано от физическите лица за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, и от друга страна, възпроизвеждането, осъществявано от други ползватели и/или за други цели.
- 41 В това отношение, като се има предвид съдебната практика, припомнена в точка 36 от настоящото решение, положението, при което възпроизвеждането се извършва в рамките на изключението за репрографски цели от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, предвид справедливото обезщетение не е сходно с положението, при което, макар да е все в контекста на изключението за репрографски цели, възпроизвеждането се извършва от ползвател, който не е физическо лице, или от физическо лице, но не за лично ползване или за цели, които имат пряко или косвено търговски характер, при положение че вредите, съответно претърпени от притежателите на права в едното и в другото положение, по правило не са идентични.
- 42 Ето защо в рамките на изключението за репрографски цели, що се отнася до справедливото обезщетение, следва да се установи разлика, между, от една страна, възпроизвеждане, извършено от физически лица за тяхно лично ползване и за цели, които нямат пряко или

косвено търговски характер, и от друга страна, възпроизвеждане, извършено от физически лица, но не за лично ползване, или за цели, които имат пряко или косвено търговски характер, както и възпроизвеждането, извършено от други категории ползватели.

- 43 Предвид гореизложените съображения, на първия въпрос следва да се отговори, че член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива трябва да се тълкуват в смисъл, че що се отнася до съдържащото се там понятие „справедливо обезщетение“, следва да се установи разлика в зависимост от това дали възпроизвеждането върху хартия или друг подобен носител чрез каквато и да е фотографска техника или всеки друг процес, който има подобни резултати, е извършено от какъвто и да е потребител или от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер.

По третия въпрос

- 44 С третия си въпрос, който следва да бъде разгледан на второ място, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което разрешава на държавата членка да предостави част от справедливото обезщетение, полагащо се на притежателите на права, на издателите на произведения, създадени от авторите, без никакво задължение за тези издатели да дадат, макар и непряко, възможност на авторите да се ползват от част от обезщетението, от което са лишени.
- 45 Следва веднага да се отбележи, че от така възприетата от запитващата юрисдикция формулировка следва, че нейният въпрос се отнася до хипотезата, при която платеното на издателите обезщетение ограничава съответно обезщетението, което обикновено се дължи на притежателите на правото на възпроизвеждане по силата на Директива 2001/29.
- 46 Съгласно член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива държавите членки могат да предвидят посочените в тези разпоредби изключения само ако изпълнят задължението си да осигурят на притежателите на правото на възпроизвеждане събирането на справедливо обезщетение.
- 47 Издателите обаче не са сред изброените в член 2 от Директива 2001/29 притежатели на право на възпроизвеждане.
- 48 При положение че, от една страна, справедливото обезщетение, дължимо съгласно изключението за репрографски цели и изключението при копиране за лично ползване, както следва от точка 36 от настоящото решение, има за цел да поправи вредата, претърпяна от притежателите на права вследствие възпроизвеждането на техните произведения без разрешението им, а от друга страна, че издателите не са притежатели на изключителното право на възпроизвеждане по смисъла на член 2 от Директива 2001/29, последните не търпят никаква вреда по смисъла на тези две изключения. Ето защо те не могат да ползват обезщетение на основание на тези изключения, когато това би довело до лишаване на притежателите на правото на възпроизвеждане изцяло или частично от справедливото обезщетение, на което те имат право съгласно същите тези изключения.
- 49 От гореизложеното следва, че на третия въпрос трябва да се отговори, че член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което разрешава на държавата членка да предостави част от справедливото обезщетение, полагащо се на

притежателите на права, на издателите на произведения, създадени от авторите, без задължение за тези издатели да дадат, макар и непряко, възможност на авторите да се ползват от част от обезщетението, от което са лишени.

По четвъртия въпрос

- 50 С четвъртия въпрос, който трябва да бъде разгледан на трето място, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което въвежда недиференцирана система за събирането на справедливото обезщетение, която обхваща и възпроизвеждането на нотни листове, както и непозволеното възпроизвеждане на произведения, извършено от незаконен източник.
- 51 Що се отнася преди всичко до нотните листове, от текста на член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 изрично следва, че нотните листове са изключени от приложното поле на изключението за репрографски цели. При това положение те не биха могли да бъдат взети предвид при изчисляването на справедливото обезщетение в рамките на това изключение, в това число в случая, в който възпроизвеждането на нотни листове се извършва от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер.
- 52 Предвид констатацията в точка 33 от настоящото решение същият извод се налага по принцип и що се отнася до изключението при копиране за лично ползване. В противен случай има опасност кумулативното или паралелно прилагане на изключението при копиране за лично ползване и на изключението за репрографски цели от държавите членки да е несъгласувано, в нарушение на изискването, посочено в последното изречение на съображение 32 от Директива 2001/29.
- 53 Всъщност, ако възпроизвеждането на нотни листове бъде разрешено в рамките на едното от тези изключения и забранено от другото, правното положение в съответната държава членка не би било еднозначно и би позволило заобикаляне на забраната да се разрешава възпроизвеждането на нотни листове.
- 54 При тези условия предвиденото в член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 изключение относно нотните листове трябва да се възприема в смисъл, че цели не просто да ограничи обхвата на изключението за репрографски цели, но и да въведе специален режим за този вид закриляни обекти, който по принцип забранява възпроизвеждането им без разрешението на притежателите на права.
- 55 От това следва, че член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива по принцип не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което въвежда недиференцирана система за събирането на справедливото обезщетение, която обхваща и копирането на нотни листове.
- 56 С това уточнение, предвид последното изречение на съображение 35 на Директива 2001/29, не може да се изключи възможността в ограничени и изолирани случаи неразрешеното възпроизвеждане на нотни листове, извършено в рамките на изключението при копиране за лично ползване — ако вредата, която това възпроизвеждане може да причини на притежателите на права, е незначителна — да се разглежда като съвместимо със специалния режим, посочен в точка 54 от настоящото решение.
- 57 На следващо място, що се отнася до непозволеното възпроизвеждане на произведения, Съдът вече е постановил, че член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че не обхваща хипотезата на копиране за лично ползване от незаконен източник (решение *ACI Adam* и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 41).

- 58 Всъщност според Съда макар член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 да трябва да се разбира в смисъл, че изключението при копиране за лично ползване наистина забранява на притежателите на авторски права да упражняват изключителното си право да разрешават или забраняват възпроизвеждането спрямо лица, които правят копия на произведенията им за лично ползване, все пак тази разпоредба не може да се разбира в смисъл, че в допълнение към това изрично предвидено ограничение притежателите на авторски права са длъжни да търпят евентуалните нарушения на правата им, съпътстващи копирането за лично ползване (вж. решение *АСИ Adam* и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 31).
- 59 Съдът отбелязва още, че съображение 22 от Директива 2001/29 сочи, че целта за оказване на адекватна подкрепа на разпространението на културата не трябва да бъде постигана, като се жертва строгата закрила на правата и като се толерира незаконни форми на пускане в обращение на имитирани или пиратски произведения на изкуството (решение *АСИ Adam* и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 36), и че при прилагането си национално законодателство, което не прокарва разграничение в зависимост от това дали е законен, или незаконен източникът, от който се извършва възпроизвеждането за лично ползване, би могло да се стигне до нарушение на някои от условията по член 5, параграф 5 от Директива 2001/29 (решение *АСИ Adam* и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 38).
- 60 От една страна, да се допусне, че такова възпроизвеждане може да се извършва от незаконен източник, би означавало да се насърчи разпространението на имитирани и пиратски произведения, което несъмнено би намалило обема на продажбите и другите законни сделки със закриляни произведения, а така би било засегнато нормалното им използване (решение *АСИ Adam* и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 39).
- 61 От друга страна, предвид констатацията в предходната точка на настоящото решение, това би могло да засегне неоправдано законните интереси на притежателите на авторски права (решение *АСИ Adam* и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 40).
- 62 Предвид техния характер тези доводи, използвани от Съда в контекста на изключението при копиране за лично ползване, са напълно приложими и към изключението за репрографски цели. Следователно посочената в точки 58—61 от настоящото решение съдебна практика трябва да се счита за релевантна и при тълкуването на последното изключение.
- 63 Подобно тълкуване на изключението за репрографски цели се потвърждава от факта, че изключението при копиране за лично ползване се отнася до възпроизвеждането, извършвано „върху каквото и да е носител“, независимо дали става дума за хартия или друг подобен носител, извършено чрез каквато и да е фотографска техника или всеки друг процес, който има подобни резултати. При все това има опасност от несъгласувано прилагане на тези две изключения от държавите членки, в нарушение на изискването от последното изречение на съображение 32 от Директива 2001/29, ако трябва да се приеме, че изключението за репрографски цели, за разлика от изключението при копиране за лично ползване, обхваща и незабраненото възпроизвеждане.
- 64 Ето защо на четвъртия въпрос следва да се отговори в смисъл, че член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива по принцип не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което въвежда недиференцирана система за събиране на справедливото обезщетение, която обхваща и възпроизвеждането на нотни листове, и освен това не допускат такова законодателство, което въвежда недиференцирана система за събиране на справедливото обезщетение, която обхваща и незабраненото възпроизвеждане, извършено от незаконни източници.

По втория въпрос

- 65 С втория си въпрос, който следва да бъде разгледан на последно място, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което, за да финансира предоставянето на притежателите на права справедливо обезщетение, комбинира две форми на възнаграждение, а именно, от една страна, фиксирано възнаграждение, плащано преди възпроизвеждането, от производителя, вносителя или приобретателя в Общността на апарати, позволяващи възпроизвеждането на закриляни произведения, при пускането на тези апарати в обращение на националната територия, размерът на което се изчислява единствено в зависимост от скоростта, с която те могат да възпроизвеждат, и от друга страна, пропорционално възнаграждение, събирано след възпроизвеждането, което пропорционално възнаграждение се определя единствено от единична цена, умножена по броя на направените копия, и което освен това варира в зависимост от това дали задълженото лице е оказало съдействие или не при събирането на възнаграждението, чиято тежест по начало се понася от физическите или юридическите лица, които изготвят копия на произведения.
- 66 Разглежданата в главното производство система е комбинирана система на възнаграждение, която за целите на финансирането на справедливото обезщетение включва както възнаграждение, определено преди възпроизвеждането, в зависимост от скоростта, с която апаратът технически възпроизвежда, така и възнаграждение, определено след възпроизвеждането, в зависимост от броя на изготвените копия.
- 67 На първо място, що се отнася до определеното предварително възнаграждение, запитващата юрисдикция иска да установи по-специално дали максималната скорост, с която даден апарат възпроизвежда, е релевантен критерий за определянето на таксата, която трябва да платят производителите, вносителите или приобретателите в Общността на апарати, позволяващи възпроизвеждането на закриляни произведения, при пускането на тези апарати в обращение на националната територия.
- 68 В това отношение следва веднага да се напомни, както бе посочено в точки 36 и 37 от настоящото решение, че от една страна, справедливото обезщетение има за цел да обезщети в достатъчна степен притежателите на авторски права за извършеното без тяхно разрешение възпроизвеждане на закриляни произведения. При това положение то трябва да се разглежда като компенсация за претърпените от тези притежатели вреди поради действието по възпроизвеждане. От друга страна, съдебната практика относно критерия за вредата трябва да се прилага в рамките както на изключението при копиране за лично ползване, така и на изключението за репрографски цели.
- 69 Следователно, от една страна, справедливото обезщетение по принцип е предназначено да компенсира вредата, претърпяна поради действително извършеното възпроизвеждане (наричан по-нататък „критерият за действителната вреда“), а от друга страна, че по принцип лицата, извършили възпроизвеждането, трябва да поправят настъпилите в резултат на това вреди, като финансират обезщетението, което ще бъде заплатено на притежателя на права (вж. решение Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 45).
- 70 Въпреки това Съдът приема, че предвид практическите затруднения, свързани с определянето на самоличността на ползвателите, както и за задължаването им да обезщетят притежателите на права за вредите, които са им причинили, държавите членки могат да въведат такса, чието заплащане се дължи не от съответните ползватели, а от лицата, които разполагат с оборудване, апаратура и носители за цифрово възпроизвеждане, които поради това *de facto* или *de jure*

предоставят на разположение на ползвателите това оборудване или им предоставят свързана с възпроизвеждане услуга, и които могат да прехвърлят стойността на таксата върху ползвателите (вж. в този смисъл решение Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 46 и 48).

- 71 Приема се, че размерът на такава такса, определена предварително, не може да бъде установен въз основа на критерия за действителната вреда, тъй като на етапа на пускането на съответните апарати в обращение на националната територия нейният обхват не е известен. При това положение посочената такса по необходимост се определя предварително.
- 72 В това отношение основателно може да се предположи, че лицата, на разположение на които са предоставени такива апарати, напълно са се възползвали от това предоставяне, тоест се предполага, че са използвали всички функции на посочените апарати, включително тази за възпроизвеждане. От това следва, че самата способност на същите апарати да възпроизвеждат, е достатъчна, за да обоснове прилагането на таксата за съответните лица (вж. в този смисъл решение Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 55 и 56).
- 73 За сметка на това обаче от съдебната практика, цитирана в предходната точка на настоящото решение, не може да се изведе предположението, че всички лица, на разположение на които са предоставени тези апарати, са използвали изцяло техническия им капацитет на възпроизвеждане, тъй като този капацитет съответства на максималния брой копия, които технически могат да бъдат направени в рамките на дадено време.
- 74 Всъщност няма съмнение, че тъй като различните категории приобретатели или ползватели нямат едни и същи нужди и за тях не се прилагат същите предели като предвидените в член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, те ще използват техническия капацитет на даден апарат само в рамките на тези нужди и на тези предели.
- 75 По-специално използването на техническия капацитет на апаратите за възпроизвеждане се различава в зависимост от това дали съответното лице възпроизвежда за обществено, или за лично ползване, за търговски или за други цели.
- 76 Възнаграждение с предварително определен размер, плащано от лицата, които предоставят апарати на разположение на физически и юридически лица, за да възпроизвеждат, по принцип трябва да отчита тази разлика, тъй като при оценката на вредите може да се стигне до много различни резултати в зависимост от ситуациите, посочени в предходната точка на това решение.
- 77 От изложеното по-горе следва, че член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива не допускат фиксирано възнаграждение като приложимото в главното производство, плащано преди възпроизвеждането, от производителя, вносителя или приобретателя в Общността, при пускането на даден апарат в обращение на националната територия, когато размерът на това възнаграждение се определя единствено в зависимост от скоростта, с която този апарат може технически да възпроизвежда.
- 78 На второ място, що се отнася до възнаграждението, събирано впоследствие, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали правото на Съюза разрешава на държава членка да предвижда различен размер на таксата, която трябва да платят физическите или юридическите лица, които изготвят копия на произведения, в зависимост от това дали тези лица са оказали съдействие или не при събирането на таксата.
- 79 В това отношение, както бе напомнено в точка 36 от настоящото решение, справедливо обезщетение има за цел да компенсира вредите, причинени на притежателите на права. Причинената обаче на автора вреда е една и съща, независимо дали задълженото лице оказва съдействие или не при събирането на таксата.

- 80 При това положение наличието или липсата на съдействие не би могло да представлява уместен критерий за въвеждане на различен размер на таксата, чиято цел е да финансира справедливото обезщетение след самото възпроизвеждане.
- 81 На трето и последно място, следва да се провери дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива допускат национално законодателство, въвеждащо комбинирана система, която включва както фиксирано възнаграждение, платимо преди самото възпроизвеждане, така и пропорционално възнаграждение, определено впоследствие.
- 82 В това отношение от съдебната практика, напоменена в точка 69 от настоящото решение, се подразбира, че въвеждането на такса, определена преди възпроизвеждането, по принцип може да бъде разрешено само субсидиарно, когато е невъзможно да се установи самоличността на ползвателите и следователно да се оцени действителната вреда, претърпяна от притежателите на права.
- 83 Предвид обаче останената на държавите членки възможност да определят начините за финансиране и за събиране на справедливото обезщетение, както и размера на това обезщетение, система, която комбинира предварително определено фиксирано възнаграждение и определено впоследствие пропорционално възнаграждение, не би могла a priori да се счита за несъвместима с член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива.
- 84 При все това такава система като цяло трябва да позволява събирането на такса на основание на справедливото обезщетение, чийто размер по същество трябва да съответства на вредата, действително претърпяна от притежателите на права, като се има предвид, че държава членка, която избере да въведе форма на определено впоследствие възнаграждение, чийто размер зависи от броя на изготвените копия, изглежда, не би се натъкнала на практическите трудности за установяване и оценяване, посочени в точка 82 от настоящото решение.
- 85 За да може да отговори на условието, посочено в предходната точка на настоящото решение, система, която комбинира предварително определено фиксирано възнаграждение и определено впоследствие пропорционално възнаграждение, като приложимата в главното производство, трябва да съдържа механизми, по-специално за възстановяване, които да коригират всеки случай на „свърхобезщетение“ в ущърб на една или друга категория ползватели (вж. по аналогия решение *Amazon.com International Sales* и др., C-521/11, EU:C:2013:515, т. 30 и 31).
- 86 Всъщност такава „свърхобезщетение“ не би било съвместимо с изискването, посочено в съображение 31 от Директива 2001/29, според което трябва да се поддържа справедлив баланс между притежателите на права и ползвателите на закриляни обекти.
- 87 В частност такава комбинирана система на възнаграждение трябва да бъде снабдена с механизми, по-специално за възстановяване, които позволяват допълнителното прилагане на критерия за действително претърпяната вреда и на критерия за предварително определената вреда.
- 88 От гореизложените съображения следва, че член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което, за да финансира полагащото се на притежателите на права справедливо обезщетение, въвежда система, която комбинира две форми на възнаграждение, а именно, от една страна, фиксирано възнаграждение, плащано преди възпроизвеждането, от производителя, вносителя или приобретателя в Общността на апарати, позволяващи възпроизвеждането на закриляни произведения, при пускането на тези апарати в обращение на националната територия, и от друга страна, плащано след това възпроизвеждане

пропорционално възнаграждение, което се определя единствено от единична цена, умножена по броя на направените копия, и е в тежест на физическите или юридическите лица, които изготвят тези копия, при положение че:

- плащаното предварително фиксирано възнаграждение се изчислява единствено в зависимост от скоростта, с която съответният апарат може да възпроизвежда,
- събираното впоследствие пропорционално възнаграждение варира в зависимост от това дали задълженото лице е оказало съдействие или не при събирането на това възнаграждение,
- като цяло комбинираната система на възнаграждение не е снабдена с механизми, по-специално за възстановяване, които позволяват за различните категории ползватели допълнително да се прилагат критерият за действително претърпяната вреда и критерият за предварително определената вреда.

По съдебните разноски

- ⁸⁹ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива трябва да се тълкуват в смисъл, че що се отнася до съдържащото се там понятие „справедливо обезщетение“, следва да се установи разлика в зависимост от това дали възпроизвеждането върху хартия или друг подобен носител чрез каквато и да е фотографска техника или всеки друг процес, който има подобни резултати, е извършено от какъвто и да е потребител или от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер.
- 2) Член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което разрешава на държавата членка да предостави част от справедливото обезщетение, полагащо се на притежателите на права, на издателите на произведения, създадени от авторите, без задължение за тези издатели да дадат, макар и непряко, възможност на авторите да се ползват от част от обезщетението, от което са лишени.
- 3) Член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива по принцип не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което въвежда недиференцирана система за събиране на справедливото обезщетение, която обхваща и възпроизвеждането на нотни листове, и освен това не допускат такова законодателство, което въвежда недиференцирана система за събиране на справедливото обезщетение, която обхваща и неправомерното възпроизвеждане, извършено от незаконни източници.

- 4) Член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/29 и член 5, параграф 2, буква б) от същата директива не допускат национално законодателство като приложимото в главното производство, което, за да финансира полагащото се на притежателите на права справедливо обезщетение, въвежда система, която комбинира две форми на възнаграждение, а именно, от една страна, фиксирано възнаграждение, плащано преди възпроизвеждането, от производителя, вносителя или приобретателя в Общността на апарати, позволяващи възпроизвеждането на закриляни произведения, при пускането на тези апарати в обращение на националната територия, и от друга страна, плащано след това възпроизвеждане пропорционално възнаграждение, което се определя единствено от единична цена, умножена по броя на направените копия, и е в тежест на физическите или юридическите лица, които изготвят тези копия, при положение че:
- плащаното предварително фиксирано възнаграждение се изчислява единствено в зависимост от скоростта, с която съответният апарат може да възпроизвежда,
 - събираното впоследствие пропорционално възнаграждение варира в зависимост от това дали задълженото лице е оказало съдействие или не при събирането на това възнаграждение,
 - като цяло комбинираната система на възнаграждение не е снабдена с механизми, по-специално за възстановяване, които позволяват за различните категории ползватели допълнително да се прилагат критерият за действително претърпяната вреда и критерият за предварително определената вреда.

Подписи